

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-873/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Marija Jurešića iz Dugog Sela, Ulica Ivana Gorana Kovačića 51, OIB 74883061683, kojeg zastupa odvjetnik Maja Lešnjak iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Banke d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, kojeg zastupa odvjetnik Krešimir Čurković iz Zagreba, poradi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave 17. rujna 2026. godine, u nazočnosti tužitelja osobno, opunomoćenika tužitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 30. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 066-165/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 23. travnja 2008. godine, koji su zaključili tužitelj Mario Jurešić kao Korisnik kredita i tuženik Addiko bank d.d. kao Banka, u dijelu u kojem je ugovoreno kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedesetposto) iznosa kredita (članak 5, stavak 2 Ugovora o kreditu).

II Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. platiti tužitelju Mariju Jurešiću iznos od 885,90 eura s zateznom kamatom tekućom od 29. travnja 2008.godine do isplate, kao i naknaditi trošak parničnog postupka od 549,91 euro s zateznom kamatom od 30. rujna 2026. godine do isplate i to do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište,

uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 10. veljače 2026. godine navodi da je dana 23. travnja 2008. godine tužitelj kao Korisnik kredita te tuženik kao Banka, zaključili su Ugovor o kreditu broj: 066-165/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Ugovorom o kreditu tuženik je stavio na raspolaganje tužitelju kunsku protuvrijednost iznosa od 99.350,00 CHF po srednjem tečaju tuženika dan korištenja kredita. Nadalje, ugovoren je rok otplate kredita kroz 25 godina, u 300 jednakih mjesečnih anuiteta od 639,51 CHF, u kunskoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju tuženika dan dospijeća. U članku 5, stavku 2 Ugovora o kreditu ugovoreno je kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedesetposto) iznosa kredita. Sukladno navedenom tužitelju je na dan isplate/korištenja kredita tj. 29.04.2008.g. na ime navedene naknade tj. naknade za obradu naplaćen/ustegnut iznos od 6.674,83 kn. Tužitelj prvenstveno navodi kako su predmetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu bile dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika, unaprijed sročnog i priređenog od strane tuženika. Tužitelj nije uopće imao mogućnost pojedinačno pregovarati s tuženikom o navedenim ugovornim odredbama (niti je o istim s tuženikom pregovarao), već su mu iste ponuđene po principu „uzmi ili ostavi“.

Tužitelju je predmetna naknada naplaćena, a da prethodno, a niti naknadno, tuženik tužitelju nije jasno i nedvosmisleno predočio na što se ove naknade odnose i što se tj. koje usluge njima naknađuje (posebno s obzirom na okolnost da svi poslovi vezani za kredita ulazi u opis radnog mjesta zaposlenika banke koji za svoj rad prima redovnu plaću, odnosno da obrada kreditnih zahtjeva i drugih zahtjeva vezano za kredit predstavlja osnovnu djelatnost banke tj. tuženika). Iz ugovornih odredbi nije jasno zašto je ta naknada određena u postotnom iznosu od iznosa kredita tj. u korelaciji s iznosom kredita. U ugovoru nadalje nedvojbeno nije bilo navedeno niti po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno - nije precizirano niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Navedeno obvezu tužitelja kao potrošača čini neodređenom i neodredivom, posljedično ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 35/05 i dr.). Dakle, predmetni ugovor o kreditu stranke su sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana (a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo), nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnotežan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed

pripremljenog ugovora. Drugim riječima - navedeno postupanje tuženika, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja. Sumarno - polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Uslijed iznietog, sporne odredbe u potpunosti odgovaraju i pojmu nepoštenih ugovornih odredbi kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1 i st. 2 te čl. 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03). Sukladno čl. 87. st. 1 istog zakona, takve nepoštenih odredbe su ništetne. S obzirom da su sporne odredbe ništetne, a iznos od 6.674,83 kn tj. 885,90 EUR tuženik je stekao bez osnove, tužitelj ovom tužbom potražuje povrat navedenih iznos sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana stjecanja pa do isplate. Stoga zahtijeva kao u tužbi tj:

"1. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 066-165/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 23.04.2008. godine, koji su zaključili tužitelj MARIO JUREŠIĆ, Ulica Ivana Gorana Kovačića 51, Dugo Selo, OIB: 74883061683, kao Korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., Slavenska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, kao Banka, u dijelu u kojem je ugovoreno kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedesetposto) iznosa kredita (članak 5, stavak 2 Ugovora o kreditu).

2. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavenska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju MARIU JUREŠIĆU, Ulica Ivana Gorana Kovačića 51, Dugo Selo, OIB: 74883061683, iznos od 885,90 EUR, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 29. travnja 2008.g. pa sve do isplate, po stopi koja se do 31. srpnja 2015. godine obračunava prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

3. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavenska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužitelju MARIU JUREŠIĆU, Ulica Ivana Gorana Kovačića 51, Dugo Selo, OIB: 74883061683, naknadi trošak ovog parničnog postupka, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana."

2. Tuženik u odgovoru na tužbu od 17. ožujka 2026. godine ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, te stoga osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva.

Tuženik navodi kako visina i datum naplaćene naknade nije sporan. Tužitelju je naplaćena tzv. ulazna naknada dana 29.04.2008.g. u iznosu od 6.674,83 HRK. U tužbi se navodi da su tužitelj i pravni prednik tuženika sklopili Ugovor o kreditu broj 066-165/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine dana 23.04.2008. za iznos od 99.350,00 CHF po srednjem tečaju CHF važećeg na dan korištenja kredita, na razdoblje od 25 godine. Nadalje se navodi da je u čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu ugovoreno da se prije isplate kredita od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% od iznosa kredita. Tužitelj navodi u tužbi da su mu predmetnim Ugovorom povrijeđena prava potrošača, da je ugovorna odredba Ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita ništetna, ukazuje na obvezu vraćanja iznosa stečenih bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi.

Kako je tužba podnesena dana 09.02.2026. godine, tuženik ističe materijalnopravni prigovor zastare. Naime, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godine, što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 09.02.2021. godine, nastupila zastara potraživanja. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Kako je kondemnatorni dio u zastari, to tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti. Naime, deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje isplatu, kako to određuje ZPP-a u članku 187. stavku 2. čl. 187. st. 2., što u konkretnom slučaju nije ispunjeno. Neprihvatljiva su tumačenja Vrhovnog suda RH kako sud može sam odrediti kada nastupa zastara, s obrazloženjem da postoji nedostatak pravne norme, i to na način da sud stavlja van snage zakonski rok zastare od 5 godina koji se odnosi na stjecanje bez osnove, smatrajući da se taj rok ne može primijeniti jer je relativno kratak. Tuženik smatra da takvo mišljenje sudaca Vrhovnog suda RH predstavlja težu povredu načela vladavine prava i zakonitosti, te svaki sudac koji bi slijedio takvo tumačenje počinio bi identičnu težu povredu prava

tuženika na pravično i pošteno suđenje. Člankom 225. ZOO-a propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Rok od 5 godina nije kratak rok, već predstavlja primjeren i razuman rok u kojem oštećena strana ima mogućnosti poduzeti odgovarajuće pravne radnje kojima se prekida zastara. Tužitelj, u slučaju da je bio izložen nepoštenim i nepravičnim odredbama ugovora o kreditu, tada je od trenutka tih događaja imao punih 5 godina poduzeti odgovarajuće mjere. Primjena zastarnih rokova pronalazi opravdanje u primjeni načela pravne sigurnosti, kako je to potvrđeno brojnim presudama Suda EU.¹ Činjenica da je tužitelj bio pasivan cijelo ovo vrijeme ne može ići na teret tuženika. Institut zastare dopušten je pozitivnim pravilima, te su njegove norme kogentne, što znači da stranke a niti sud svojim ugovorima ili odlukama mijenjati, ukidati, smanjiti ili produžiti rok zastare. Osnova ove tužbe može biti i jedino jest poziv na institut stjecanja bez osnove. Za taj institut primjenjuje se opći zastarni rok, sukladno čl 225. ZOO-a. Sudska odluka u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača niti jednim jedinim zakonskim propisom nije navedena kao razlog koji dovodi do prekida zastare. Dakle, takva odredba u zakonu ne postoji, te se predlaže sudu da u ovoj pravnoj stvari slijedi zakon, a ne tumačenja sudaca Vrhovnog suda RH, jer bi to bilo teža povreda vladavine prava i načela zakonitosti, a time bi tuženiku bilo povrijeđeno pravo na pravično i pošteno suđenje. Na navedeno ukazuje i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-2637/2023-3 od 09. travnja 2024. godine. Naime, za razliku od Vrhovnog suda Republike Hrvatske koji početak zastarijevanja određuje s danom pravomoćnosti sudske odluke kojom je ništetnost ugovora/pojedine ugovorne odredbe utvrđena ili na drugi način ustanovljena, ovaj sud smatra da stranka koja kondemnatornim tužbenim zahtjevom potražuje naknadu onog što je dala protivnoj stranci uopće (prethodno) ne mora podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti. Ovo upravo zbog toga što sud i u postupku pokrenutim kondemnatornim tužbom po službenoj dužnosti u smislu članka 327. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima mora ispitati je li ugovor/pojedina odredba ugovora ništetna (neovisno o tome što o ništetnosti u tom postupku ne donosi posebnu odluku). Prema tome, kada bi se doslovno tumačilo pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., tada bi sud u postupku koji se vodi povodom kondemnatornog tužbenog zahtjeva za povratom onog što je tužitelj predao drugoj stranci po ništetnom ugovoru (a koji postupak bi bio pokrenut nakon više od pet godina od stjecanja imovine od strane tuženika po ništetnom ugovoru) u tom postupku po službenoj dužnosti ispitaio ništetnost („ili je na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora” – dio shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.) te bi stoga unatoč zastari Sud EU, C-33/76, Rewe-Zentralfinanz and Rewe-Zentral: “U nedostatku mjera harmonizacije, prava koja proizlaze iz prava Unije moraju biti izvršena pred nacionalnim sudovima u skladu s uvjetima propisanim nacionalnim propisima. Situacija bi bila drugačija jedino ako bi takvi uvjeti i zastarni rokovi u praksi onemogućavali ostvarivanje prava koje su nacionalni sudovi dužni štiti. To nije slučaj ako su propisani rokovi zastare razumni. Postavljanje takvih razumnih rokova zastare odraz je primjene temeljnog načela pravne sigurnosti.” Sud EU, C-255/00, Grundig Italiana: “Sud je već utvrdio da je u skladu s pravom EU-a određivanje razumnih prekluzivnih rokova za pokretanje postupaka u interesu pravne sigurnosti koje štiti i poreznog obveznika i javno tijelo. Takvi rokovi načelno nisu takve naravi da u praksi onemogućavaju ili pretjerano otežavaju ostvarivanje prava koje priznaje

pravni poredak EU-a. U tom smislu, zastarni rok od tri godine propisan nacionalnim pravom, koji teče od dana sporne isplate, smatra se razumnim.“ prihvatio taj tužbeni zahtjev. Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima. Upravo zbog navedenog, mišljenje je ovog suda da stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi restitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu članka 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijekom zastarijevanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona. Ako ona u tom roku ne učini ništa od navedenog, nego nakon proteka tog roka podnese kondemnatorni tužbeni zahtjev, a protivna stranka se pozove na zastaru (članak 214. stavak 3. Zakona o obveznim odnosima), tada bi sud taj tužbeni zahtjev zbog zastare potraživanja trebao odbiti kao neosnovan. Restitucijski zahtjevi iz ništetnih ugovora zastarijevaju u relativno zastarnom roku od 5 godina, neovisno o tome što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO). Među strankama nije prijeporno da je tužiteljica prijevremeno otplatila kredit, uvećanom uplatom glavnice, na datum 06. listopada 2014. godine po spomenutom ugovoru te je takav ugovorni odnos među strankama prestao s danom 06. listopada 2014. godine. Budući je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 09. studenog 2021. osnovan je tuženikov prigovor zastare u dijelu u kojem tužiteljica traži isplatu u visini isplaćene naknade za obavljanje bankarskih usluga (ulazna naknada) te u visini isplaćena naknade za prijevremenu otplatu kredita (izlazna naknada). Također u nedavno objavljenom znanstvenom radu “Stjecanje bez osnove”, objavljenom u Godišnjaku Hrvatskog društva za građanskopravne znanosti i praksu dr. sc. Marko Baretić dipl.iur., upravo razmatrajući ovaj stav VSRH-a navodi: “Dakle, zahtjev za utvrđivanje ništetnosti te zahtjev za ostvarivanje pojedinačnog restitucijskog zahtjeva iz ništetnog posla dva su različita zahtjeva koja služe različitoj svrsi, pa su time podvrgnuta različitim pravilima: zahtjevom za utvrđivanje ništetnosti štite se javni interesi pa je jasno da taj zahtjev ne može biti vremenski ograničen. S druge strane, zahtjevom za ostvarivanje pojedinačnog restitucijskog zahtjeva iz ništetnog posla štiti se privatni interes vjerovnika, pa je jasno da taj zahtjev mora biti ograničen opravdanim interesima dužnika te pravne sigurnosti općenito. Zbog toga ostvarivanje toga zahtjeva, za razliku od zahtjeva za utvrđivanjem ništetnosti, ograničeno je zastarnim rokom koji počinje teći od trenutka stjecanja bez osnove. Tumačenjem prema kojem bi restitucijski zahtjev iz ništetnih poslova započeo zastarijevati tek od utvrđenja ništetnosti neprimjereno bi se poistovjetilo privatni interes pojedinog vjerovnika s javnim interesom, čime bi se ujedno značajno narušila ravnoteža interesa vjerovnika i dužnika te pravna sigurnost općenito, jer vjerovnikova tražbina ne bi zastarijevala sve dok se on ne bi odlučio pokrenuti postupak za

utvrđivanje ništetnosti.” Dakle, citirana pravna teorija potvrđuje stajalište tuženika kako je zastarni rok za ostvarivanje pojedinačnog restitucijskog zahtjeva iz ništetnog posla potrebno ograničiti na zakonom propisani zastarni rok koji se ima računati u svakom pojedinom slučaju. Obzirom je Ugovor o kreditu zaključen 2008. godine te iznos ulazne naknade naplaćen 2008. godine, dok ugovor o kreditu nije utvrđen ništetnim, jasno je i nedvojbeno da je tužba podnesena izvan općeg zastarnog roka od pet godina te se takvu tužbu i tužbeni zahtjev predlaže odbiti u cijelosti.

Tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Imajući u vidu navedeno, ako tužitelj ne iznosi činjenične navode vezano za ništetnost odredbi ugovora o kreditu, tada je tuženik mišljenja da su o tom tužbenom zahtjevu ne može ni odlučiti. Apstraktno pozivanje na odredbe ZOO-a i ZPP-a ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava. Tuženik smatra da su i dokazni prijedlozi predloženi paušalno, bez navođenja na koje okolnosti i koje činjenične navode, a niti je tužitelj predložio zadatak za provođenje financijskog vještačenja. Dužnost je stranaka da u parnici iznesu tvrdnje o činjenicama na kojima zasnivaju svoje zahtjeve – onus proferandi i da predlože dokaze kojima će potkrijepiti te činjenične navode – bonus probandi. Dužnost iznošenja činjeničnih tvrdnji i predlaganja dokaza nije obveza stranke prema parničnom protivniku, a ni prema sudu, već u svojoj biti, prema samoj sebi. Osim što moraju biti predloženi i izvedeni dokazi na okolnost postojanja činjenica za koje tužitelj tvrdi da postoje, ti dokazi moraju imati takav stupanj uvjerenosti da se sa sigurnošću može utvrditi postojanje tih činjenica. Dakle, osim što prvenstveno dokazi moraju biti predloženi, te njihov sadržaj mora biti takav da se sa sigurnošću može utvrditi postojanje neke činjenice, dokazi moraju biti i adekvatni, što u konkretnom slučaju također nije ispunjeno. Slijedom navedenog, po procesnim pravilima o teretu dokaza, da dokazi moraju biti predloženi, da dokazi moraju biti adekvatni, te da se iz sadržaja tih dokaza može sa sigurnošću utvrditi sporna činjenica, u konkretnom slučaju sud treba odbiti tužbeni zahtjev, jer tužitelj nije predložio adekvatne dokaze iz kojih bi se sigurnošću mogla utvrditi osnovanost i visina tužbenog zahtjeva.

Neosnovanost navoda o ništetnosti pojedinih odredbi ugovora. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Imajući u vidu navedeno: 1. tužitelj se prije sklapanja ugovora o kreditu obratio tuženiku s kojim je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje predmetnog ugovora o kreditu uz pripadajuće uvjete, 2. tuženik je u tim pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, o promjenjivosti kamatne stope, valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita. Pri tome je tuženik, kako prije sklapanja, tako i za vrijeme trajanja ugovora o kreditu u cijelosti poštovao sve odredbe o pravima potrošača, vodeći računa da tužitelj jasno izrazi svoju ugovornu volju, te sukladno svom dispozitivnom pravu odluči kakav će ugovor s tuženikom zaključiti. 3. Ugovor o kreditu imao je vrlo jasan i uočljiv tekst da

se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi i da se radi o valutnoj klauzuli, da je ugovorena naknada za obradu i prijevremenu.

Visoki trgovački sud RH, PŽ-267/93: „Ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu (da postoji potraživanje iz tužbe) o njezinom postojanju ili nepostojanju zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.“ Visoki trgovački sud RH, PŽ-6815/07: „Pravilo o teretu dokazivanja obvezuje sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.“ otplatu kredita, što je tužitelj po vlastitom izboru prihvatio, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika, vrste, ugovora o kreditu, bilo kunski, bilo u EUR-ima, bilo s fiksnom kamatom, bilo s promjenjivom kamatom. Tuženik posebice napominje kako je tuženik u potpunosti postupao u skladu s člankom 3011. stavkom 3. Zakona o kreditnim institucijama, koji navodi sljedeće: „Prije sklapanja ugovora iz stavka 2. ovoga članka kreditna institucija dužna je potrošaču predočiti odnosno učiniti dostupnima sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljiva prava i obveze ugovornih strana. Kada je riječ o sklapanju ugovora o kreditu, kreditna institucija dužna je prije sklapanja ugovora i drugim sudionicima kreditnog odnosa (sudužnicima, založnim dužnicima i jamcima) predočiti odnosno učiniti dostupnima sve bitne informacije o uvjetima ugovora iz kojih će im biti vidljiva prava i obveze ugovornih strana te ih upozoriti na pravnu prirodu sudužništva odnosno jamstva, kao i na pravo kreditne institucije da poduzme naplatu svojih potraživanja od svih sudionika kreditnog odnosa.“ te je tužitelju kao potrošaču predočio i učinio dostupnim sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljive prava i obveze ugovornih strana.

Dopuštenost ugovaranja naknade za obradu kredita. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. a) Prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo je dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita, te je opće poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama, sa čime su potrošači bili upoznati. Člankom 1022. st.2. ZOO propisano je kako se ugovorom o kreditu utvrđuje iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja. Tuženik kao kreditor nije ovlašten samostalno određivati sastojke ugovora, već je vezan pozitivnim zakonskim propisima i voljom korisnika kredita. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu pregovaralo se o sadržaju istoga, korisniku kredita su stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja u jasnom i uočljivom tekstu, te je tuženik u potpunosti postupao u skladu s prisilnim propisima i pod nadzorom HNB-a. Tako se navodi da je Zakonom o bankama u članku 173. u bitnome navedeno; Banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima; Osim obveznog informiranja potrošača na način iz stavka 1. ovoga članka o uvjetima pružanja usluga, banka može i na drugi prikladan način iste informacije učiniti dostupnim. Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: naknade, odnosno provizije koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita, U bankarskom poslovanju banka ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge, a koja je prethodno naznačeno u Tarifi naknada banke koja je odobrena od strane regulatora – Hrvatske narodne banke te koja je izvješena u poslovnicama, predočava se svim klijentima te

se nalazi i na internetskim stranicama tuženika, sve sukladno navedenom članku 173. tada važećeg Zakona o bankama.

Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, i to u točno određenom iznosu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Naknade za obradu kredita propisuje i Zakon o potrošačkom kreditiranju i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014), izdan od Ministarstva financija. Dakle, radi se o zakonitoj odredbi ugovora o kreditu slijedom čega ista nije ništetna niti protivna Ustavnu, prisilnim propisima niti moralu društva. Ujedno se navodi da i Zakon o platnom prometu regulira određene naknade, pa čak i one za samo informiranje klijenata. Člankom 296. st. 3. ZOO-a propisano je kako se odredbe o ništetnosti ne primjenjuju na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga strana mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive.

Dodatno se navodi i kako je naknada za obradu kredita, prema stavu HNB-a, dio EKS koja predstavlja cijenu u smislu čl. 84. ZZP-a za koju se onda prema odredbama ZZP-a ne provode testovi transparentnosti i poštenosti. Ulazna naknada kao sastavni dio EKS-a predstavlja konačni trošak kredita, koje postupanje banke nadzire HNB.

Tuženik ukazuje na presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021-28 od 28. travnja 2022. g. kojoj je navedeno: „Naime, čl. 7. Ugovora o dugoročnom kreditu propisano je, između ostalog, kako korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,25 % jednokratno, unaprijed min. 900,00 kn, na iznos kredita za usluge odobravanja i praćenja kredita. 43. Čl. 173. st. 1. Zakona o bankama ("Narodne novine", broj 84/2002) propisano je kako banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, dok je st. 3. t. 4. istog članka propisano kako pod informacijama iz stavka 1. predmetnog članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se i podaci o naknadama, odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo je kako je tužitelj bio upoznat sa predmetnom naknadom pri sklapanju samog ugovora, odnosno kako je ista bila izvješena u poslovnica, predočena klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tuženika. Zakonski zastupnik tužitelja u svom iskazu je naveo kako ga banka nije upoznala sa troškom obrade kredita, nego su navedeni trošak naplatili. Sud je utvrdio kako se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika, iz čega proizlazi kako čl. 7. ovdje spornog Ugovora nije ništetan.“

Gore citirano potvrdio je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi br. PŽ-2437/2022 od 24.05.2023.g. navodeći: Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju odredbe čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna,

nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika. Takav stav dijeli i Županijski sud u Splitu koji je u presudi od 24.02.2021., posl. broj: GŽ- 1215/2020 odbio žalbu tužitelja u pogledu dijela prvostupanjske presude kojim je odbijen zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi za obradu kredita i to iz razloga što: „su te odredbe dovoljno jasne“ te da se „iz samog Ugovora sud ne vidi što bi prvotužitelju u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitno“, čime taj sud zauzima nedvojben stav kako odredbe o ulaznoj naknadi nikako ne mogu biti nišetne. Navedena odredba je dakle bila jasna, dopuštena i tužitelj je s njome bio upoznat. Tužitelj pak u spis ne dostavlja nikakav dokaz kojim dokazuje suprotno. Ukazuje se i na odluku Županijskog suda u Splitu, br. GŽ-279/2023 od 8.03.2023.g. koja navodi: „Međutim, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, s obzirom da su u spornoj odredbi čl. 6.1. ugovora odnosno aktima koji predstavljaju sastavni dio ugovora i tužitelju su uručeni te da su tužitelju predloženi razlozi i pojedinosti vezane za naknadu za obradu kredita, pa kako je ta odredba jasna, uočljiva, razumljiva i ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja odnosno nije suprotna načelu savjesnosti i poštenja, to je pravilno pravilnom primjenom odredaba čl. 81. i čl. 87. ZZP/03 i odredaba čl. 96., čl. 97. i čl. 99. ZZP/07 te čl. 3-4., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a tužbeni zahtjev trebalo u cijelosti odbiti kao neosnovan“. Presudom Županijskog suda u Splitu br. GŽ-230/2023 od 9.02.2023.g. navodi se: Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio zahtjev tužitelja glede utvrđenja ništetnosti odredbi i dijela kojim se određuje obrada kredita u visini od 2.100,00 kuna i jednokratna naknada u visini od 840,00 Eura. Naime, i prema utvrđenju ovog suda, radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka 99. ZZP/07. 25. Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi.“ b) Nadalje, članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave sukladno odredbama zakona, a o istome govori i presuda VS RH poslovni broj: Rev 895/2003, navodeći sljedeće: „kao takva potpisala kako Sporazum tako i akt o solemnizaciji, što je predstavljalo odraz njene stvarne volje. Upravo zato nema pretpostavki niti za ništavost pojedinih odredbi Sporazuma, niti za pobojnost ovog.“, stoga je jasno kako je tužitelj potpisivanjem predmetnog Ugovora o kreditu iskazao

svoju pravu volju, te podnošenjem tužbe dovodi u pitanje osnovni smisao i sigurnost u pravnom prometu ugovora koji se solemniziraju, obzirom da isti ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta. Očigledno je da je tužitelj dobrovoljno pristao i na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, te na sve odredbe ugovora, obzirom da u nijednom trenutku nije zatražio izmjenu nijedne ugovorne odredbe, refinanciranje kredita ili raskid ugovora. c) Također, da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za obradu zahtjeva, potrebno je utvrditi dvije stvari: 1. procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; 2. uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere; Oba se uvjeta kumulativno moraju ostvariti da bi se radilo o ništetoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi. Naime, sama ugovorna odredba o ulaznoj naknadi je dopuštena i sama po sebi ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Time je u cijelosti ostvaren zahtjev transparentnosti. Dakle, u svakom pojedinačnom slučaju je potrebno ispitati eventualnu nepoštenost odredbe ocjenjujući sve okolnosti sklapanja predmetnog ugovora, kako je to navedeno u odluci Europskog suda C-186/16, a radi pravile primjene odredbi Direktive 93/13. Pri tom se ukazuje i na zauzeto shvaćanju o tumačenju direktive izraženo u odluci Europskog suda u spojenom predmetu C-224/19 i C-259/19. Presudom Europskog suda broj C-565/21 navodi se Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da mu se: ne protivi nacionalna sudska praksa prema kojoj ugovorna odredba koja u skladu s relevantnim nacionalnim propisom predviđa da zajmoprimac plaća naknadu za obradu zahtjeva, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za zajam ili kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka koji proizlaze iz ugovora, pod uvjetom da moguće postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Presudom Europskog suda broj C-621/17 od 03. listopada 2019. godine navedeno je da kreditna institucija ne mora klijentu prikazati niti strukturu troškova niti ekonomsku opravdanost prilikom ugovaranja naknade. Tako i u odluci Europskog suda broj C-84/19 se navodi kako pružatelj usluge nije obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su to „provizija” ili „početna naknada”. Međutim, kako bi se ispunila obveza transparentnosti, važno je da se priroda usluga koje su stvarno pružene može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Dakle, konkretna ugovorna odredba je u skladu s prisilnom propisom, tada važećim Zakonom o bankama, što je potvrđeno priloženim odlukama Trgovačkog i Županijskog suda. Tako i presuda Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ 230/2023-3 od 09. veljače 2023. godine; Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom

djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obavezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi.

Tuženik ujedno ističe da naplaćena sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je isti neznatan u odnosu na ukupni isplatu koju je primio tužitelj. Stoga se ne može govoriti da bi u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakve neravnoteže u pravima ugovornih strana. d) Tuženik ističe da prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, dok to i ne dokaže. Prema Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi, odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko je takvo što suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obavezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok tu znatnu neravnotežu tužitelj ničim nije dokazao. Posebno se ističe da je u konkretnom slučaju došlo do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti te je u primjeni članak 326. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima uslijed čega se ništetnost više ne može isticati. Tužitelj je bio upoznat s uvjetima ugovora i posljedicama koje iz tog ugovora proizlaze. Isto tako, tužitelj u tužbi nije naveo konkretne negativne posljedice koje su nastupile, a koje nije mogao predvidjeti, odnosno s kojima nije bio upoznat prilikom potpisivanja i sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženiku, tada je on za tu obvezu saznao tek primitkom presude, kada će mu sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženika na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanjske presude. Tako i Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“

Ujedno se ukazuje na pravni stav kojeg je Vrhovni sud zauzeo u predmetu Rev-147/2002 od 21. rujna 2004. godine u pogledu ocjene savjesnosti i tijeka zateznih kamata: „Kad je u pitanju ugovor o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti, u smislu odredbe čl. 214. ZOO-a ugovorne strane treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva (pravno stajalište zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05. ožujka 2004. godine). Tužitelj u postupku nije ustvrdio da je zahtjev za vraćanje stavio prije podnošenja tužbe, pa mu zatezna kamata pripada od dana podnošenja tužbe odnosno od idućeg

dana od podnošenja tužbe (tužba je podnesena dana 27. ožujka 2001. godine).“ Imajući u vidu navedeno, predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu od 23. travnja 2008. godine, tuženikovu potvrdu bez nadnevka o visini naknade za obradu kredita i kad je naplaćena te isplatni nalog, presude koje je dostavio tuženik uz odgovor na tužbu nisu posebice obrazlagane kao neodlučne, a nije dostavio svoju odluku o naknadama, niti metodologiju promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s fizičkim osobama, preslušao tužitelja.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Nije prijeporno da su tužitelj i tuženikov prednik 23. travnja 2008. sklopili ugovor o kreditu na 99.350,00 CHF po u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke na dan korištenja kredita s rokom otplate od 25 godina, te se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita, što je utvrđeno uvidom u navedeni ugovor.

6. Ovdje treba primijeniti odredbe čl.96-102. Zakona o zaštiti potrošača, (NN 79/07, 125/07 i 79/09), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora.

7. Glede ništenosti ugovorne odredbe čl. 5.2, pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su IV-308/2020 od 5. studenog 2020. godine jest da je ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl.49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo a presudom Europskog suda za ljudska prava u spojenim predmetima C-229/19 i C-289/19 je utvrđeno da odredbe Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da odredba sadržana u aleatornom ugovoru sklopljenom između prodavatelja robe i pružatelja usluga i potrošača, kao što se to ugovori o leasingu dionica, mora smatrati nepoštenom ako se s obzirom na okolnosti sklapanja predmetnog ugovora i uzimajući u obzir datum njegova sklapanja tom odredbom može tijekom njegova ispunjavanja prouzročiti znatnija neravnoteža u pravima i obvezama stranaka, i to čak i u slučaju ako bi ta neravnoteža nastupila samo ako bi se ostvarile određene okolnosti ili ako bi navedena odredba u drugim okolnostima mogla čak koristiti potrošaču te u tim okolnostima je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri je li odredba kojom se unaprijed utvrđuje prednost koju prodavatelj robe ili pružatelj usluga ostvaruje u slučaju prijevremenog raskida ugovora o kreditu mogla prouzročiti takvu neravnotežu od trenutka sklapanja navedenog ugovora, uzimajući u obzir okolnosti sklapanja ugovora, kao i da odredbe ove Direktive treba tumačiti na način da se prodavatelj robe ili pružatelj usluga, koji je kao prodavatelj potrošaču nametnuo ugovornu odredbu koju je nacionalni sud, kada se ugovor može održati na snazi bez te ugovorne odredbe proglasio nepoštenom i posljedično ništetnom ne može pozivati na zakonsku naknadu štete predviđenu dispozitivnom odredbom nacionalnog prava koja bi bila primjenjiva da ne postoji navedena ugovorna odredba. Tako i Ustavni sud Republike Hrvatske, U-III-323/22 od 13. srpnja 2023. godine, kao i Vrhovni sud

Republike Hrvatske Rev-634/2024 i Rev-1420/2024. Također presudom Suda EU od 23. travnja 2026. broj C-744/24 je utvrđeno stajalište da se u ukupni iznos kredita ni iznos povlačenja kredita ne može uključiti ni jedan iznos namijenjen podmirenju obveza ugovorenih na temelju tog ugovora o kreditu poput administrativnih troškova i naknada bilo koje vrste koje potrošač mora platiti.

8. Po ocjeni ovoga suda isto stajalište vrijedi i za ugovornu odredbu o naknadi za sklapanje kredita, prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv da s njim tuženik nije pregovarao o ovim naknadama, već je dobio unaprijed pripremljen ugovor s tuženikove strane, uzevši u obzir njegovo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora tj. strojarski tehničar i bio je zaposlen u vrijeme sklapanja ugovora u trgovačkom društvu te je tako utvrđeno da je tuženik unaprijed sastavio ugovor, što i nije prijeporno te se o njemu nije pregovaralo posebice o ovoj ugovornoj odredbi o naknadi te tužitelju te odredbe nisu bile ni protumačene, niti je mogao utjecati na njih.

9. Odredbom čl. 6. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23) je propisano da je zabranjeno ostvarivanje prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Čl.10, st. 3. istog Zakona je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan se suzdržati od postupka kojim bi se otežalo ispunjenje obveze drugog sudionika, u ostvarivanju svog prava.

10. U odnosu na čl. 5.2. ugovora o kreditu tj. o naknadi za sklapanje ugovora, sud ocjenjuje da je i ova ugovorna odredba ništetna, budući se o njoj nije pregovaralo te je suprotna navedenim načelima obveznoga prava, zbog čega tužitelj nije ni mogao utjecati na sadržaj ove ugovorne odredbe niti njenu visinu, sve prihvaćajući njegov iskaz kao životan i uvjerljiv zbog prethodno obrazloženih razloga, a to primjenom odredbe čl.87.st.1. Zakona o zaštiti potrošača u svezi s odredbom čl. 322, st. 1. Zakona o obveznim odnosima pa primjenom odredbe čl. 323, st. 1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl. 324, st. 2. istog Zakona ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena naknada nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl. 324, st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl. 324, st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništavost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Također odredba čl. 326, st.2. Zakona o obveznim odnosima se ne primjenjuje, premda je ugovor u cijelosti ispunjen prije utuženja kako navodi sam tuženik, jer uzrok ništavosti nije bila zabrana manjeg značenja tj. ovdje je riječ o tuženikovom postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je osnovno pravilo obveznih odnosa, a u svezi s odredbom čl. 87. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača.

11. Slijedom toga je sud i prihvatio tužbeni zahtjev iz točke 1.

12. Prigovor zastare u odnosu na ovu naknadu nije osnovan primjenom pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su- IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. godine. Naime, kako je ova odredba utvrđena ništavom, sukladno odredbi čl. 322, st.1. Zakona o obveznim odnosima to primjenom odredbe čl.323, st.1. istog Zakona je tuženik dužan vratiti isto što je naplatio na ime tih naknada. Stoga se na ovo vraćanje primjenjuje opći zastarni rok od pet godina po odredbi čl. 371, st.1. Zakona o obveznim odnosima te počinje teći od pravomoćnosti ove presude. Tužitelj ima pravo na deklaratorni tužbeni zahtjev po odredbi čl. 328. istog Zakona tj. to pravo se ne gasi.

13. Visina tužbenog zahtjeva i dan plaćanja naknade nisu prijemni, u odgovoru na tužbu, a sukladno tuženikovoju potvrdi bez nadnevka.

14. S obzirom na tužiteljevo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora kako je prethodno obrazloženo te da mu je kredit trebao radi kupnje stana za osobne potrebe, a i sam kredit je ugovoren kao tako, sud ocjenjuje da je tužitelj u to vrijeme bio potrošač, po odredbi čl. 3, st. 1. toč.1. Zakona o zaštiti potrošača, a tuženik nije dokazao drugačije premda je na njemu dokazni teret.

15. Zatezne kamate na trošak parničnog postupka su dosuđene po stopi propisanoj odredbom čl. 29.st.2. i 8. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23), uz uvećanje od pet tj. tri postotna boda, jer nije riječ o trgovačkom ugovoru, a teku po odredbi čl.151.st.3. Zakona o parničnom postupku, a na glavniciu po istom zakonskom propisu od dana plaćanja kao dana dospelosti.

16. Na osnovi odredbe čl.154. st.1. Zakona o parničnom postupku, primjenom tbr 7, 8. i 9. OT je sud dosudio tužitelju trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu, podnesak od 27.3. 2026. 17.9.2026. godine po 150,00 eura svaki, sudsku pristojbu na tužbu 19,91 eura i presudu 80,00 eura, što je ukupno 549,91 eura.

U Zagrebu, dana 30. rujna 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- opunomoćeniku tužitelja
- opunomoćeniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-cf66b**

Kontrolni broj: **007dd-60852-11c71**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.